

כניסת שבת:
ירושלים: 19:07
ת"א: 19:22
חיפה: 19:15
באר-שבע: 19:22

יציאת שבת:
ירושלים: 20:24
ת"א: 20:27
חיפה: 20:28
באר-שבע: 20:24

יריית פתיחה / אישי פרי

רק בזה נתלה יהבנו: כוח חינוך התלמידים לחינוך ולמשמעת עצמית. כך, ורק כך, ניתן להבטיח את ההמשך של נשיאת הגחלת באדיקות על ידי התלמיד בבחינת 'שלהבת עולה מאליה'. שיהיה תלוי בחסדי עצמו ולא כ'רובוט' שתלוי כל העת אך בחסדו של לוחץ המתגים. וליבו מפסיק לפעום כשבעל הבית סר מהאזור ומפסיק לתת לליבו להיות לב..

***

אבל איך באמת עושים את זה? מה התבלין החינוכי שייזרק על החניך כדי שייאות לאורו תדיר - גם בימי חיי הבית?

דומה אפוא, שהמענה הקולע לכך שזור בגוף מקרא זה: "בהעלותך". אם המחנך יגביה וירומם את הילד, היינו - שירעיף עליו טפיחות-שכס ויחשוף בפניו את מעלותיו וייחודו, אזי ממילא ישביע עצמו הלה במוטיבציה עצמית, וגם הרחק-הרחק מדשן בית הספר או בית הישיבה יטפח את אישיותו ויממש את זהותו המעולה. לזריקות-העידוד, ויותר מכך העצמת התדמית העצמית החיובית, בימי טל-ילדות ונעורים, השפעה עצומה וקריטית לטווח-ארוך.

<<< המשך בעמוד הבא

1. גערת מוכר הקישואים -
נרות המקדש, עליהם אנו קוראים בפרשה, טומנים בחובם הארה מופלאה, או ליתר-דיוק בשורה מופלאה, לעולם החינוך. נסביר:

כך כותב גאון המחשבה הרש"ר הירש - רבה של 'קהל עדת ישורון' בפרנקפורט בחיבורו על התורה (שמות כז, כ): "להעלות נר! לשון זה של הדלקת נר אינו במקרא אלא לגבי עבודת המנורה. והוא מדוקדק, שכן מצווה להדליק את הפתיל 'עד שתהא שלהבת עולה מאליה' [רש"י בפרשה - במדבר ח, ב] הוי אומר: תפקיד מלמד התורה לעשות את עצמו מיותר! אל יעמיד ה'כהן' את ה'הדיוט' במצב של תלות תמידית ממנו. מכאן גם אזהרה למורים ולתלמידים: שישוה אלה אצל אלה בסבלנות ובאורך רוח". דברי הרש"ר.

למעשה, בתורה עצמה, בהמשך הפסוק, ניתן ביטוי לאידיאת 'שתהא שלהבת עולה מאליה': "להעלות נר תמיד". כלומר: אימתי נוכל להבטיח את היוותרותו של הילד שלנו במסלול הנכון עליו השתתנו חינוכנו? איך נדע שהנער הולך בתלם היהודי העתיק לאורו חינוכנו אותו?

השבוע בגליון

4
רב-גווני:
לדמותו הרב-גוונית של רב המושבה מגדיאל

3
זוג או פרד?!
הזוגיות בראי הפרשה:
על קשיים בחיי הזוגיות

2
לא שאר ירקות:
ההחמצה של מוכרי הירקות
ב'שוק מחנה יהודה'

4
מאבק המוכר מ'שיינקין'
מה חיפש המוכר מ'שיינקין'
בספריית הרמב"ם?
סיפור לשבת.

הגיליון יו"ל ע"י:

"מכון בלבבי - יהדות מלב אל לב"

גיליון "פרשניית השבוע" - לאנשים שחושבים קצת יותר.
עורך ראשי: הסופר הרב אברהם ישראל פרידמן. יועץ תוכן: יצחק העברי. לקבלת הגיליון -
מ"ל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867. להנצחות פנה לפל: 0527697719

לקבלת הגיליון במייל - שלחו בקשה ל: abyisrael@gmail.com

בעניין דין 'הזמנה'

ביצה לד, א-ב. במשנה: עוד אמר רבי אליעזר עומד אדם על המוקצה ערב שבת בשביעית ואומר מכאן אני אוכל למחר. וחכמים אומרים עד שירשום ויאמר מכאן ועד כאן. כפי שהסבירני ידיד לבית המדרש, נראה שהמחלוקת בין רבי אליעזר לחכמים האם יש צורך בהזמנה של אמירה או שיש צורך במעשה של הזמנה - נובע מהשאלה היסודית מהו גדר איסור 'מוקצה'. הלא מעל בימה אחת נזכר לא-אחת הפולמוס הרב סביב השאלה האם הסחת הדעת של בעל החפץ ממנו הוא גדרו של האיסור, או שמא יש בכך גם תיוג שם איסור בחפץ עצמו שמעתה חשוב הוא ל'מוקצה' (דוגמת נבילה, טריפה, וכדומה).

והיינו, שרבי אליעזר סבור שגדר איסור 'מוקצה' הוא הסחת-דעת של בעל החפץ באי-הזמנתו, ומעתה די אפוא בהזמנה כוללנית כדי ששוב החפץ לא יהא מוסח מדעתו. אכן חכמים סבורים שצריך מעשה הקצאה של החפץ לשימוש, ורק בכך יופקע מאיסור 'מוקצה', וזאת משום ש'מוקצה' הוא חלות שם, ובכדי להחיל שם היתר יש לעשות הקצאה ספציפית שתביע זאת.

אכן לאחר עיון בראשונים דומה שלא לפי הכול הסבר זה יהיה נאות. שכן עיין ברש"י שנקט שהנדון במשנה תלוי בשאלה האם אומרים דיו ברירה (ברירת דבר למפרע), ופירושו שלדעת רבי אליעזר די בהזמנה כוללנית משום שמה שלבסוף ייקח בפועל נחשב כאילו מאמש הזמינו לזה. אולם דעת חכמים שיש צורך לרשום בסימן ולהזמין פרי או מאכל ספציפי, משום שאין דין ברירה ולא נחשבת הזמנה זו הזמנה. מתברר בדבריהם כי לפי שני הדעות במשנה יש צורך בהזמנה ספציפית, אלא שלפי רבי אליעזר גם הזמנה כוללנית נחשבת לספציפית בהיות ויש דין ברירה למפרע. אומנם מצאתי בספר 'שיטה מקובצת' שנקט לבאר את המשנה בפשטות, שהמחלוקת בין הדעות נסובה סביב השאלה האם יש צורך בהזמנה ממוקדת או שדי בהזמנה כוללנית. ולדבריו בהחלט שניתן יהיה להניח שנחלקו ביסוד גדר איסור 'מוקצה'. (ובאשר למה שכתבו שם שלא שייך דין ברירה בדרבנן, הנה לכאורה דין מוקצה, כנודע מהראשונים לעיל ג, ב, נדון כדיון תורה. ומצאתי שכבר דנו בזה בספרי האחרונים).

וכאן המקום להרחיב קמעא במשה שהצענו מעל בימה זו בשבוע שעבר כי גדר איסור 'מוקצה' מחל בדעת האדם, אך היא-היא שקובעת שם החפץ, שבהסחת דעתו יש בכך אי כוונה לשימוש בחפץ וממילא שם 'כלי נעדר הימנו. והבן.

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

אלו מהדהדות בנער המתבגר כל העת ולא יסופו ממנו לעד. לעד.

***

כורכת הגמרא את הדלקת הנרות בערב שבת קודש לבנים תלמידי-חכמים. כך פוסקת הגמרא (שבת כג, ב): "כל הרגיל בנר שבת - יהיו לו בנים תלמידי-חכמים". וכל-כך למה? משתומם הבן התם. מה בין שמיטה להר סיני? כלום מדובר רק בעניין של הלצה בהיקש בין האור להארת הדור? הבינו היטב: הנרות המרצדים, לאור האמור, מסמלים את חינוך הנער היהודי. ולא- בכדי הקפדה יתירה על הטבת הנרות גוררת עמה הצלחה בחינוך הנער!

***

ת ש מ ע ו ס י פ ו ר ש ה י ה :
רפאל גדל בבית שידע עוני ומרודים. בקושי נתן מאכל לפיו. לחם צר ומים לחץ בבית. שיגרה אותו אמו ל'שוק מחנה יהודה' כדי שיעמוד בכניסה ל'שוק הפתוח' ויתור אחרי אנשי-שיבה שמדדים עם סליהם ואולי דורשים סיוע. כך, חשבה, יזרקו לו כמה פרוטות שיהוו לו מחיה-זוטא. כך, מידי יום כריטואל קבוע, ניצב לו הילד מלא התום ועצוב הלב בכניסה לשוק הירושלמי המיתולוגי, צמא ליהודים מבקשי סיוע.

פעם נתפס בקלקלתו. היה זה כאשר לטענת מוכר קישואים בשוק, היה נוטל מיני ירקות באין-רואים וסר לדרכו. המשטרה עצרה את הילד שהודה בעונו. האימא לא ידעה את נפשה מרוב עגמת נפש. פניה התכרכמו מכלימה. בצר לה פנתה למחנך הנודע בשערים, הרב יחיאל יעקובסון, וביקשה להבין ממנו איך הפך הילד התמים לגנב נפשע.

לאחר דרישה וחקירה, עדינה כמובן, של הילד הקט, הסביר את שורש מעשהו הנלוז: "תמיד", סיפר, "כאשר הייתי ניצב ליד חנויות הירקות, היו המוכרים סונטים בי ללא הרף: 'מדוע אתה ניצב על עומדך מבלי לנוע. אתה נראה לוטש עיניים על הירקות בצורה מעוררת-חשד. אתה גנב. הסתלק מכאן!'. אט-אט חדרו ההצלפות לנפשו העדינה, וההוא החל להאמין וליישם את התווית השלילית שהדביקו לו מוכרי הקישואים: 'גנב'. בעגה חזלית זה נקרא: 'ואל תהי רשע בפני עצמך'. תדמית עצמית שלילית היא הרת-אסון. מולידה מכורח מעשים שליליים לעתיד-לבוא.

***

התווית השלילית לנער תוסס-דם בסך-הכול, מהווה אסון. ראיתי הורים רבים שנטו באופן חפוז לתייג את בניהם לתיוג שלילי וממילא היא שהמיטה עליהם אסון. לעולם, ברי לכולנו, אסור לתייג ילד. יש לדבר על המעשים. לא חלילה על האישיות. במחי אמירה אחת, יכול הורה להפוך ילד טוב-לב ליושב-קרנות רע-מעללים!

***

אותם מוכרי קישואים ב'מחנה יהודה' לא למדו פרק בהלכות והליכות עולם החינוך הנפתולי. שגו הם שגיאה מרה בהדביקם תווית שלילית לנער התמים שעמד לצדם בזה ועייף מחייו המרים כלענה. **לא ידעו הם 'בהעלותך' מהו!**

הגיליון יוצא לאור לזכרו ולעילוי נשמתו של הצדיק הירושלמי המקובל רבי בן ציון בן מרת חנה, עליה השלום. ת. נ. צ. ב. ה.

ניתן להשיג שוב את קובץ מים אדירים - אסופת מאמרי הגיליון על סדר הפרשיות בשליחת מייל ל: abyisrael@gmail.com

מאת: הגאון
רבי מרדכי טולדנו
אב בית הדין בירושלים

כשה'פרד' הוא 'זוג'!

"כשראה אהרן חנוכת הנשיאים", אומר רש"י בראשית הפרשה (ת, ב), "חלשה אז דעתו, כשלא היה עמהם בחנוכה לא הוא ולא שבטו. אמר לו הקב"ה: חייך שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומיטיב את הנרות". ויש להבין מה פשרה של תשובת הקב"ה לאהרון הכהן; מה באמת יש בה בהטבת הנרות יותר מקרבן הנשיאים? איזה מסר גלום בדברים?

חז"ל מגלים לנו כאן יסוד עצום: לא תמיד ערכים חיוני של היהודי כצפיחית בדבש. לעיתים הוא נוחל גם קשיים ואכזבה. אהרון למעשה חש החמצה. הוא מיצר על שלא היה שותף בקרבנות חנוכת המזבח. ומלמדו הקב"ה בתשובתו שדווקא כאב וקושי זה הוא "גדולה משלהם". הוא לא-פחות חשוב ואף יותר מההצלחה. אף הקשיים בעצמם, גילה הקב"ה לאהרון הכהן, מהווים סולם לעלייה. ההתמודדות אינה גנאי. היא דבר מבורך.

רעיון זה רמוז "עלינו לדעת בתמורה החילופית שאהרון מקבל בדמות הטבת הנרות. לרמוז אפוא, שגם החושך של הכאב והעצב - הוא בעצמו האור.

הוא מהווה מנוף להתעלות גבוהה יותר בהמשך. או במילים אחרות, שדווקא ה'חלשה דעתו' הוא 'בהעלותך'! "בשר ודם", כותב המדרש בראשית הפרשה (טו, ז), "מדליק מנר דלוק, שמא יוכל להדליק נר מתוך החושך? .. ומתוך החושך הוצאתי אורה. ואני צריך לאורה שלכם? ולא אמרתי אלא לעלות אותך?".

בחיי הזוגיות, מטבע הדברים, לעיתים מתגלעים קשיים והתמודדויות לא-קלות. אך עלינו להכיל ולדעת שהם חלק בלתי-נפרד מהחיים ואינם אלא ניסיון צרוף כדי לבנות את הזוגיות ברמה גבוהה יותר. מגיעים אלינו לבית הדין בני זוג שלצערנו חשים אכזבות ואמוציות קשות זה על זה. אנחנו מגלים להם את המסילה דרכה ישובו לחיים טובים יותר. בריאים בהרבה ממה שחוו קודם לכן. נמצא עתה שדווקא האכזבות הם שהולידו את בירור הנקודות הרגישות בחיי הזוגיות ונתנו תנופה לזוגיות איכותית בהרבה. בחיי הזוגיות בפרט, יש תמיד לראות את ה'זוג' שבתוך ה'פרד'. יש להכיל את הקשיים וההתמודדויות ולהבין שאינם אלא מנוף לעלייה. כמו אהרון בשעתו, לראות ב'חלשה דעתו' את ה'בהעלותך'.
3
הביא לדפוס: הרב אברהם ישראל פרידמן

גשר ההלכה / דילמות הלכתיות מן החיים

שליחת ילדים לגן טרם התפילה

שאלה: האם מותר לשלוח ילדים למטפלת/ לגן טרם התפילה?

בגמרא (ברכות יד, א) נאמר: "אמר רב אידי בר אבין: אסור לו לאדם לעשות חפציו קודם שיתפלל, שנאמר {תהילים פה-יד}: צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו". הדבר נפסק להלכה בשולחן ערוך (פ"ט - ג'). ויש לדון בעניין שליחת ילד לגן טרם התפילה.

והנה בשו"ת 'שבט הקהתי' (חלק א' סימן ס"ט) העלה לדון באשר לשאלה האם כותבי סת"ם מותרים במלאכת הקודש שלהם טרם התפילה. בדבריו הוא מביא מדברי ה'שערי תשובה' שנוקט שצרכי מצווה לא נכללים בגדר 'צרכיו' האישיים של האדם שאסורים טרם התפילה. על כך מוסיף הגאון רבי שמאי קהת הכהן גרוס שליט"א, כי היתר זה של צרכי מצווה אינו גמור וכי ראוי להימנע ממנו. אולם הוא כותב בברור כי אם אכן יכול האדם לעכב זאת לאחר התפילה ודאי שאסור לעשות זאת טרם לה. מכאן הוא מעורר את הקונים לחם טרם התפילה, בכדי, שאין בכך כל היתר אלא אם כן הילדים צריכים זאת לרגע זה.

ולכאורה באשר לשליחת ילד למטפלת יש לדון שמותר בין-כך, במידה והילד עלול להפריע לכוונת התפילה של האב, ובהתאם למה שכתב כבר בספר 'חוט שני' (הלכות פסח עמוד ש"ו) כי מותר להתקלח טרם התפילה כאשר לא יכוון דעתו היטב בתפילה אילולא כן. ובאשר לשליחת ילד בגיל מבוגר יותר - 4-5 למשל, לכאורה הרי זה בכלל 'צרכי שמים' ולא 'צרכיו' (ראה סוכה מה, א שהדבר בכלל מצוות 'חינוך' ובשבת קנ, א ששידוך תינוקות ללמדן ספר - הוא בכלל 'חפצי שמיים' שמוותרים בשבת), שמוותרים בכך.

להלכה ולא למעשה

נקודה טובה.

מניש: אלי כהנא

מבית-שאן תצא תורה!

קוראנו היקר ר' יונתן אורן, שיגר למערכת מכתב ובו הוא מבקש לפרסם את הנקודה הבאה במדור 'נקודה טובה':

"שהייתי", הא מספר במכתב, "במהלך ליל חג השבועות - חג מתן תורה, בעיר בית שאן. התפעמתי, כמעט שלא יכולתי להאמין למראה העיניים:

"בתי הכנסת, הגדולים בחזותם ורבים במניינם, כמו 'חסד לאברהם ויצחק' למשל, שברובם לא מאכלסים דווקא יהודיים דתיים אדוקים, מלאו מפה לפה באנשים שישבו ואמרו בדבקות רבה את 'תיקון ליל שבועות'.

"בלב עלטת הליל, יכולת גם למצוא ברחובות העיר, בסמוך לבתי הכנסיות, אנשים שהולכים הלך-ושוב וממלמלים את מילות ה'תיקון הקדושות.

העיר הצפונית לבשה חג. פנים חדשות באו אליה".

מאבק המוכר מ'שיינקין' / סיפור לשבת

ר' אבישי אלבוים מנצח על 'ספריית הרמב"ם' בתל-אביב זה כ-20 שנה. חייב להעיד כותב השורות, שהוא היה כאן, ברחוב שאול המלך הסואן, והתפעם מהאווירה התורנית המשכרת הפועמת בלב-ליבה של עיר החול.

המקום שוקק חוקרי-ספר לצד בני-תשחורת המבקשים לדלות בצמא דברי-תורה גנוזים ואצורים. כשאלבוים מתבקש לספר לנו על אנקדוטה מיוחדת שנחשף לה במהלך תפקידו, הוא מספר את הסיפור המרגש הבא:

"נכנס אלי בחור כבן שלושים, לא חובש כיפה ועם עגיל באוזן. ניכר שזה לו הפעם הראשונה כאן. בפיו סיפור מיוחד: הוא בעל חנות להלבשה ברחוב שיינקין. כבר חמש שנים מאז ששכר את המקום ופתח את חנותו. ב"ה ההצלחה האירה לו פנים ומאז הספיק גם להתחתן ואף תינוקת נולדה להם. לדבריו, תמיד הרגיש שיש משהו מיוחד בחנות ואף קונים הפוקדים את חנותו מספרים לו על איריה מיוחדת שהם חשים במקום. בהתחלה תלה זאת בעיצוב המיוחד שנתן לחנות אך לאורך שנים התחיל מנקר הספק בראשו, אולי יש כאן משהו אחר, מדוע החנות עושה לו טוב, כל-כך טוב?"

לאחרונה שוחח עם המתווכת "גם הקונים שהשכירה לו את החנות והוא שאל אותה מה היה כאן לפניו. התשובה שלה הייתה: בית כנסת. כעת הוא רוצה לקבל פרטים על הבית כנסת ובדעתו לייחד מקום בחנותו להצגת העבר המיוחד של המקום. לדעתו בית הכנסת, התפילות והקדושה שהיו שנים רבות שם משפיעים גם כיום על הבאים בשעריו.

בדקנו בספר "אבוא ביתך" (מאת יעקב תלמי. תל אביב תשנ"א 1991), בספר תיאור קצרצר של 509 בתי כנסת בתל אביב יפו ומצאנו שם תמונה של בית הכנסת מבחוץ (פריט מס' 260), ושמו "בית הכנסת דחסידי גרודז'ינסק". הבחור התרגש לזהות את החנות שלו בתמונה וביקש לדעת להיכן זזו המתפללים משם, אולי יוכל לקבל מהם תמונות ומידע נוסף. בררנו בעמותה לתיירות של עיריית תל אביב וכך יצרנו קשר עם חיים גליס, ממדריך טיולים בעקבות אדמו"רים בתל אביב. כך הופנה הבחור לבית כנסת סמוך של חסידי סקרנביץ' להמשך החיפוש.

נפרדנו בהבטחה להמשיך לשמור על קשר. לפני ימים אחדים קבלתי טלפון עצוב מאותו בחור. הוא קיבל הודעה שעליו לפנות את החנות תוך מספר שבועות. הבניין נמכר ומיועד להריסה ותחתיו יקום בניין רב קומות. פניתי למחלקה לשימור מבנים בעירייה ולגורמים נוספים לא צלחו והוא חש שקצרה ידו מול כרישי הנדל"ן."

ללמדך, תחושותיו הכמוסות של מוכר אפרורי ב'שיינקין'..

הניצוץ היהודי, לא כבה. מרגש.

רב-גווני

הוא היה נראה רב ליטאי מן המניין - הדור ב'פראק', אך מאידך אזור באבנט של הרבי ה'אמרי חיים' מוויזניץ'. ספר חדש פותח צוהר נדיר לדמותו העלומה והחידתית של רב המושבה מגדיאל, הגאון רבי דב מעייני זצ"ל, שהלך לעולמו והוא בגיל 49 בלבד! * "דב - גור אריה"

יצחק העברי

הרב דב מעייני זצ"ל (תרס"ג-תשי"ב) היה מבכירי תלמידיו של הסבא מסלבודקה, בעל שיטת 'נדלות האדם', ונאמן שיהותו. בשל רהיטות השפה שלו, היה בין המעטים שהורשו לרשום את שיחות המוסר שלו. הוא היה תלמידו הקרוב ביותר של הרב אברהם אליהו קפלן מבית המדרש לרבנים בברלין וידיד נפשו. הוא שלט בשמונה שפות, הפליא לנגן בפסנתר, היה נואם בחדס ובתקופת רבנותו - פוסק הלכה - איש אמונו של החזון איש.

"הספר בעקבות גילוי הארכיון הגנוז של מכתביו". כריכת הספר.

עוד בצעירותו היה בן טיפוחיו של גאון המוסר הגאון הצדיק רבי ירוחם ליבוויץ ממיר, שהיה קשור אליו במשך שנים רבות. הוא למד בישיבתו של מרן הגאון שמעון שקופ בגרודנא שהועידו לגדולות והיה בן בית בכל ישיבות ליטא של הימים ההם. הוא שהה בישיבות קלם, ראדין, וילנא, מיר, נוברדוק ואחרות, ובכל מקום השאיר אחריו תלמידים ומעריצים. הוא דלה מתורתם של החפץ חיים, ר' איסר זלמן מלצר והיה מראשוני ישיבת סלבודקא שעלתה והתיישבה בחברון, שם נמנה על חבורת ה'אלטערערס' והיה החונך של הנער שמחה זיסל ברוידא הצעיר, לימים ראש ישיבת חברון. באותן שנים גם נוצרה החבורה היחידאית והמיוחדת עם ר' יצחק הוטנר - לימים מגדולי עולם הישיבות הליטאי באמריקה בעל ה'פחד יצחק'.

הוא כיהן כרב המושבה מגדיאל (כיום: הוד השרון) ופעל למען קהילתו בכל נפשו ומאודו. במקביל, בכל תקופת רבנותו פעל בקנה מידה ארצי ועולמי. מסעותיו לקהילות השונות בעולם לחיזוק היהדות התפרשו על פני ארצות אירופה ואמריקה. בעידן שארית הפליטה שהגיעה לצרפת הגיעה לשם בכדי להרעיף דברי עידוד וחישול, וכל גם במקומות אחרים. באישיותו התחברו העולמות הליטאיים והחסידיים השונים לאחד. דמותו כרב ליטאי לבוש ב'פראק אבל חגור גם בגרטל סידה, אותו קיבל אישית מידידו ה'אמרי חיים' מוויזניץ, הייתה יוצאת דופן. באותה מידה היה גם בן בית בחצרות גור ואדמו"רים אחרים. כישוריו כנואם ומשורר לצד הכישרונות המוסיקליים בשיירה, בניגנה ובהלחנה היו לשם דבר. ניבאו לו את כתר מנהיגות הדור הבא, אבל הוא לא הספיק. בן ארבעים ותשע שנה תמה קצבתו. מתברר שזעקתו של משה רבנו לחיים: "אעברה נא ואראה" הייתה גם הזעקה שליוותה אותו כל ימי חייו.

"אעברה נא" - הוא ספר חדש שנכתב ע"י בתו רבקה מנוביץ-מעייני, הרואה אור בימים אלה בהוצאת מוסד הרב קוק וחושף לראשונה את סוד חייו, בעקבות גילוי הארכיון הגנוז של מכתביו. בארכיון מובאים מכתבים רבים, שהם יומני-חיים העמוסים בשביבי הגות ומחשבה, ששוגרו לעל ידי רבי יצחק הוטנר זצ"ל, רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל, רבי לייב חסמן זצ"ל ועוד - כולם ראשי ישיבות נודעים. מדובר בספר עלילתי מרתק ותעודה היסטורית חשובה השופכת אור חדש על ימי-קדם.

"בגיל 10 הייתי", מספרת מחברת הספר, הגב' מנוביץ-מעייני, "כאשר אבא זצ"ל עזב אותנו לאנחות. ותמיד תמיד ביקשתי ללמוד על סוד חייו; על החיים מלאי-התאוצה ומסעותיו חובקי-העולם שהיו לפלא בעיניי. הבנתי ברבות השנים שהוא הבין שימי חייו עלי-חלד קצרים והוא ביקש להספיק המון. אבא", היא מסכמת, "ביקש לאחד וללכד בין כל החוגים. להסיר את המחיצות המקטבות". שם הספר, שהוא גם שם השיר המפורסם של הרב מעייני, אותו הלחין ושר כבר בצעירותו, מבטא את תחינתו המצמררת של מי שידע כי זכה במתנת חיים קצובה ומתחנן לבטלה, אבל הוא לא נענה. בדיוק בתום קצבתו, אותה קיבל עשר שנים קודם לכן, בשבת פרשת חוקת תש"ב, באותה השבת עצמה - פרשת חוקת תשי"ב, השיב נשמתו לבוראו. השיר הזה, יחד עם ניגונים נוספים שהיה שר, איגרותיו בשלמותן, מאמרים ודברי תורה - נמצאים בדיסק המצורף לספר.